

nou temma wðttaks anda, kuida jálle saaks perremehhi nende tühjaks sanud mate peále, ja ühtlaši ka abbi neile rammotuma lastele. Hans rákis, et temma isse kül jo olli murreš olnud, kuhho neid ükssteistkümmend last peaks pandama, agga siit sadik temma weel ei teádnud kuida sellega peaks toime sama. Moisa wannem útles siis: „Kule Hans! Minnatean, et keiges wallas ei olle ni moistliko ja ustava meest kui sinna, sepárrast sean minna sind nende ühheteistkümine lapse wððrmindriks ja issaks. Wðtta nüüd kätte, ja te mis sa read dige ollewat. Tallitaja ja temma abbimeestega panne keik ašjo firja, mis neis kolmes perres on, ja tulge siis homme keik moisa.“

Hans läks kohtomeestega waeste laste warra watama, kulumä ja firja pannema. Igga perres saiwad keik lomad ja riistad üllespandud, ka mis olli wilja, ja kedowilja, ja heino ja hõlgi, — ja mis olli wðlgo.

Kül Hans sai furwaks, et ilmus wågga paljo wðlgo ollewat fahhe warrandusse peál; kolmandama peál ei olnud wðlgo ühtegi, waid leiti pealegi nelja waese lapse heaks wie saa rubla hindu lome ja riisto. Kahhe waese lapsele ei jánuud rohkema kui kümme rubla kummalegi; agga wie waese lapsele ei sanud ka mitte koppikatki, sest et wðllad kandsid paljo ennam, kui warrandust olli ollemas. Keige ð otsa ei tulnud Hans sul und silmi.

Teisel páwas läks Hans kássó járrel kohomeestega moisa, ja rákis mis waest luggu heile leidnud. Kohtomehhed hakkasid warfi rákima, et ükski mees wallas ei kdlba perremehheks panna, sest muist on jomakoerad, muist on holetumad, kelle kätte ei tohhi perret anda; sepárrast pallusid kohtomehhed, et nende kätte peaks neid tühjaks sanud perred antama nende perre mate kdrwa. Agga kui moisa wannem útles, et nemmad